

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **L. F.**
zastoupena: Mgr. Martinem Šimkem, LL.M., advokátem,
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2,
Praha 1

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **JRD Malešice, s.r.o.,**
sídlem Korunní 810/104, Praha 2,
zastoupené Mgr. Martinem Mládkem, advokátem,
sídlem Ostrovní 2064/5, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. MHMP
315050/2017,
sp. zn. S-MHMP 330885/2016/STR

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy odboru stavebního řádu ze dne 10. 3. 2017 č. j. MHMP 315050/2017, sp. zn. S-MHMP 330885/2016-STR se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Šimka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního řádu ze dne 10. 3. 2017 č. j. MHMP 315050/2017, sp. zn. S-MHMP 330885/2016/STR, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru stavebního ze dne 17. 12. 2015 č. j. P 10-105904/2015, sp. zn. OST 135803/2014/Šk o změně územního rozhodnutí o umístění stavby „Obytný soubor Ecocity Malešice – třetí etapa“ a oddělením pozemku č. parc. X vše v katastrálním území Malešice. Žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení otázky, zda účelová komunikace Univerzitní, je či není samostatnou věcí nebo je či není součástí pozemků. Poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006 sp. zn. 31 Cdo 691/2005 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009 č. j. 5 As 62/2008-59, ze kterých vyplývá, že místní komunikace může být stavbou, a tedy i samostatnou věcí ve smyslu občanskoprávním. Podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona musí žadatel o územní rozhodnutí předložit stanovisko vlastníka účelové komunikace k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Předmětná účelová komunikace byla zkolaudována v roce 2007, stavebníkem byl developer, společnost MORELAND k.s., IČ 25962728, se sídlem Praha 10 Malešice, Prorektorská 662, která byla vymazána z obchodního rejstříku ke dni 25.9.2008 z důvodu ukončené likvidace.
2. Žalobou napadené rozhodnutí vydal žalovaný správní orgán, aniž by souhlas vlastníka účelové komunikace podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona byl předložen. I kdyby byla účelová komunikace ve vlastnictví vlastníků pozemků, na kterých se nachází, tedy ve vlastnictví vlastníků bytových jednotek a Ministerstva vnitra, vlastníci bytových jednotek nikdy souhlas k možnosti a způsobu napojení neudělili. Žalobkyně dále namítala výšku navrhované zástavby s tím, že žalovaný účelově opomíjí ustanovení § 26 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze. Z koordinační situace stavby „Obytný soubor Ecocity Malešice“ je zřejmé, že dochází k účelovému navýšení prvního podlaží o 3,95 m výš, než je úroveň současného terénu. Toto navýšení je v rozporu s charakterem místní zástavby a v rozporu s platnými právními předpisy. Navrhovaná stavba bude o 7,1 m vyšší, než okolní stavby. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle jeho názoru k připojení záměru na účelovou komunikaci došlo k části, která náleží do vlastnictví České republiky – Ministerstva vnitra, dle žalobkyně jsou vlastníky celé komunikace (Univerzitní soukromé osoby vlastníci bytových domů na pozemku č. parc. X v k.ú. X), mezi nimiž je i žalobkyně. Poukázal na speciální úpravu, která je oproti obecné úpravě, jež je provedena občanským zákoníkem, obsažena v zákoně o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb. po novele, jež byla provedena zákonem č. 268/2015 Sb. Podle ustanovení § 9 zákona o

pozemních komunikacích je *vlastníkem dálnic a silnic I. třídy stát. Vlastníkem silnic II. a III. třídy je kraj, na jehož území se silnice nacházejí a vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí. Vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba. Stavba dálnice, silnice a místní komunikace není součástí pozemku.* Stavba pozemní komunikace, s výjimkou účelové komunikace, není součástí pozemku a je samostatnou věcí. Z uvedeného žalovaný dovodil, že účelová komunikace není samostatnou věcí, ale součástí pozemku, tedy ve vlastnictví vlastníků obou pozemků, na nichž se nachází (parc. č. X a parc. č. X v k.ú. X). Účelová komunikace nemůže být v daném případě výlučně ve vlastnictví pouze vlastníků pozemků č. parc. X, k tomuto názoru se přiklání i Ministerstvo pro místní rozvoj, tedy nadřízený správní orgán žalovaného, který se k této otázce vyjádřil dne 29. 9. 2016 pod č. j. 27728/2016-82, které je součástí spisu. Napojení stavebního záměru na komunikaci Univerzitní probíhá výlučně na části komunikace na pozemku X, které je ve vlastnictví ČR-Ministerstva vnitra, které s umístěním stavby souhlasí. K namítanému porušení § 26 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy žalovaný uvedl, že v daném případě podle přechodných ustanovení tohoto nařízení bylo nutno věc posoudit podle předcházející právní úpravy, jež byla provedena nařízením č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, proto se ustanovení § 26 nového nařízení č. 10 neuplatní. K navýšení terénu okolo stavby nedošlo z důvodu předepsané výškové regulace, neboť počet nadzemních podlaží není územním plánem regulován, pouze se podle podlažnosti určuje koeficient zeleně v území. Účelovost navýšení terénu by se dala hledat spíše z hlediska výpočtu hrubé podlažní plochy, do které se započítávají nadzemní podlaží. Je zřejmé, že terén kolem objektu bytového domu je značně navýšen oproti stávajícímu terénu, první podzemní podlaží splňuje podmínky podzemního podlaží specifikované v článku 3 odst. 1 písm. j) nařízení č. 11/2014 Sb., hl. m. Prahy. Návrh však není v rozporu s právními předpisy. I okolní stavby byly umístěny obdobným způsobem, nelze tedy říci, že by umístění stavby neodpovídalo charakteru území. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

4. Právo osoby zúčastněné na řízení uplatnila společnost JRD Malešice s.r.o. (stavebník). Zpochybnila dotčení práv žalobkyně, když argumentace žalobkyně je protichůdná. V průběhu správního řízení žalobkyně uváděla, že komunikace je výhradně ve vlastnictví vlastníků pozemku parc. č. X, žalobkyně je spoluvlastníkem pozemku) a to s odkazem na ustanovení § 1087 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění. Žalobkyně však nebyla schopna doložit vlastnictví ke komunikaci, nedokládá ani vlastnictví společnosti MORELAND k.s. I kdyby byla vlastníkem komunikace jmenovaná společnost, nedošlo by ke zkrácení práv žalobkyně. Poukázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 268/2015 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v nichž se uvádí, že: „*stavba pozemní komunikace (s výjimkou účelové komunikace) není součástí pozemku a je tedy samostatnou věcí*“. Nejvyšší soud zastává po řadu let konstantní názor, že účelová komunikace je součástí pozemků, což bylo zdůrazněno i v rozsudku ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 22 Cdo 766/2011 s tím, že od tohoto právního názoru se nemíní odchýlit, což dokazuje i aktuální judikatura, např. rozsudek Nejvyššího soudu z 12. 4. 2017 sp. zn. 22 Cdo 4051/2015. V uvedeném rozsudku ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 22 Cdo 766/2011 se Nejvyšší soud vypořádal i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu s tím, že extenzivní výklad i na účelové komunikace odmítá. Stavebník má za to, že účelová komunikace je součástí pozemků, na kterých se nachází. V části na pozemku X k.ú. X je komunikace ve vlastnictví vlastníků tohoto pozemku, v části na pozemku parc. č. X v k.ú. X je nyní ve vlastnictví P.H.A., akciová společnost, dříve ve

vlastnictví České republiky – Ministerstva vnitra. Žalobkyně zaměňuje pojem „stanovisko“ pojmem „souhlas“, požadavek doložení „souhlasu“ nemá zákonnou oporu. Nevyplývá to ani z ustanovení § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, ani ze zákona o pozemních komunikacích či prováděcí vyhlášky č. 104/1997. Poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2010 č. j. 59 Ca 89/2009-61, ve kterém krajský soud uvedl, že připojení nemovitosti na účelovou komunikaci zákona o pozemních komunikacích rozhodnutí správního silničního úřadu s předchozím souhlasem vlastníka účelové komunikace nevyžaduje. Z povahy veřejné infrastruktury vyplývá, že je budována a provozována ve veřejném zájmu, tomu odpovídá právo veřejnosti ji užívat. Pokud jde o výšku navrhované zástavby, uvedla, že jde o svahovitý terén, který ze západu na východ klesá o cca 3 m a ze severu na jih cca o 5 m, proto na severní straně byl suterén zapuštěn, na jižní straně je umístován na úrovni terénu. Záměr je v souladu s právními předpisy, index míry využití územní D předpokládá podlažnost navrhovaných objektů 5 +, záměr má stejně jako objekty v okolí 4 + 2 ustoupená nadzemní podlaží. Informace o výškovém uspořádání jsou zkreslující. Z dokumentace UR-výkresu č. 23 Řezopohledy území, je patrný vztah k okolní zástavbě, kdy výškový rozdíl činí 2,48 m a 1,02 m, nikoliv 7 m, jak uvádí žalobkyně. Navrhl zamítnutí podané žaloby. Osoba zúčastněná na řízení pak své vyjádření doplnila podáním ze dne 4. 5. 2020, ve kterém zdůraznila, že podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017 sp. zn. 22 Cdo 4051/2015 platí, že *„samá existence stavebního povolení, resp. kolaudačního rozhodnutí, nemá vliv na posouzení toho, zda je předmětná zpevněná asfaltová plocha stavbou v občanskoprávním smyslu či nikoliv. Rovněž skutečnost, že s ním bylo nakládáno jako se samostatnou věcí, na její právní povaze ničení nemění“*. Komunikace představuje zanedbatelnou část pozemku parc. č. X, jde o asfaltovou plochu, kterou nelze samostatně oddělit. Proto na ní dopadá uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu, byť šlo o parkoviště. Dále poukázala na to, že ve věci již bylo vydáno stavební povolení ze dne 27. 10. 2017 sp. zn. OST 046071/2017 Fú č. j. P10-099929/2017, které bylo potvrzeno rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 27. 4. 2018 sp. zn. S-MHMP 153513/2018/STR, č. j. MHMP 587466/2018, které nabylo právní moci 15. 5. 2018. Na základě stavebního povolení bylo připojení záměru na účelovou komunikaci realizováno. Zrušení rozhodnutí soudem je pak bezpředmětné, protože došlo k jeho konzumaci stavebním povolením. Samotné řízení je tak bezpředmětné. Uzavřela, že komunikace je součástí pozemku, na kterém se nachází, připojení záměru nezasahuje na pozemek, který je ve spoluvlastnictví žalobkyně, jehož je součástí účelová komunikace. Stavebník disponoval souhlasem vlastníka pozemku, na který se záměr připojil, proto setrvala na návrhu o zamítnutí žaloby.

5. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích.
6. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že řízení o žádosti stavebníka o změnu územního rozhodnutí bylo zahájeno oznámením stavebního úřadu ze dne 22. 5. 2015.
7. Účastníci řízení (spoluvlastníci pozemků č. parc. X a X) podali k této žádosti námitky, ve kterých poukázali na to, že není doložen souhlas vlastníka předmětné části komunikace Univerzitní a souhlas vlastníků pozemků pod touto komunikací, není doložena žádná smlouva s příslušnými vlastníky veřejné dopravní infrastruktury. Poukázali na ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) a písm. d) stavebního zákona, podle něhož je povinností stavebníka předložit k žádosti souhlasy vlastníků veřejné dopravní infrastruktury a smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu na předmětných pozemcích. Poukázali na úbytek stávajících

parkovacích kapacit v exteriéru areálu se závěrem, že s navrženým dopravním připojením zásadně nesouhlasí. Projevili nesouhlas i s navrženým výškovým řešením zástavby.

8. Po té bylo vydáno Úřadem městské části Praha 10 územní rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015 sp. zn. OST 135803/2014/Šk, č. j. P10-105904/2015 (dále též rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015), které bylo opraveno opravným rozhodnutím téhož úřadu ze dne 25. 1. 2016 č. j. P10 013600/2016. Oprava spočívala v opravě podmínky č. 77 na straně 11 rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015 - navržená zpevněná plocha bude umístěna při východní hranici a nikoli při hranici západní, jak bylo uvedeno v rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015.
9. Stavební odbor Úřadu městské části Praha 10 uvedeným rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015 pod změnil předcházející územní rozhodnutí o umístění stavby „Obytný soubor Ecocity Malešice“, k.ú. X, X, přičemž změna územního rozhodnutí nazvaná „Obytný soubor Ecocity Malešice – třetí etapa“ spočívá v umístění dalšího bytového domu, plynovodního řadu a kanalizační, vodovodní, plynovodní a elektropřípojky, nového vedení osvětlení včetně stožárů, nových kabelů veřejné komunikační sítě, vsakovacích objektů, opěrných zdí včetně zábradlí, komunikace, zpevněných ploch pro parkovací stání, staveb pro směsný domovní odpad a zařízení staveniště včetně oplocení a zpevněných ploch a dělení pozemku parc. č. X v k.ú. X s výčtem pozemků, kterých se navrhovaná změna nově dotýká. Současně bylo vydáno rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. X v k.ú. X. Současně byly stanoveny podmínky pro umístění stavby a dělení pozemku. Navržený další bytový dům bude umístěn na pozemku parc.č. X v k.ú. X, bude mít dvě nadzemní části (sekce A a B) a jedno, pro obě sekce společné, podzemní podlaží. Každá z obou nadzemních částí bude mít šest nadzemních podlaží, z toho dvě poslední ustoupené. V rozhodnutí jsou uvedeny rozměry a tvar dalšího obytného domu, výškové uspořádání stavby, odstupy od stávající zástavby. Dále je uvedeno, že navržená „páteří“ komunikace o šířce max. 4 m bude umístěna kolmo ke komunikaci ul. Univerzitní a bude vedena západním a severozápadním směrem po navrženém pozemku parc. č. X a dalších vyjmenovaných pozemcích až ke zpevněné ploše na pozemku parc. č. X. Dále je řešeno napojení na inženýrské sítě, osvětlení, likvidace dešťových vod a jsou stanoveny podmínky pro dělení pozemků. V odůvodnění je konstatováno, že navrhovaná stavba je umisťována na dosud nezastavěných pozemcích, které jsou určeny jako území OB – čistě obytné. Jde o střední část rozvojového území, na krajní severozápadní části a krajní jihovýchodní části tohoto rozvojového území již byly vystavěny bytové domy s obdobnými parametry. Dále bylo konstatováno, že bytový dům bude připojen na kapacitně vyhovující komunikaci ul. Univerzitní. Provedení i způsob připojení vyhovuje požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plnohodnotného provozu na přilehlých komunikacích. Jsou splněny požadavky dotčených orgánů na dopravní obslužnost a přístup požární techniky. Dále byly v odůvodnění konstatovány námitky účastníků řízení a jejich vypořádání.
10. Pokud jde o napojení na komunikaci ul. Univerzitní, bylo konstatováno, že podle vyjádření silničního správního úřadu se v případě komunikace Univerzitní jedná o účelovou komunikaci, proto silniční správní úřad rozhodnutí o připojení na pozemní komunikaci nevydává. Pro tuto stavbu bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, jedná s o účelovou komunikaci s veřejným přístupem. Pokud jde o tvrzený nedostatek smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury podle § 86 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona, stavební úřad konstatoval, že předložený záměr, stavba bytového domu dopravně napojená na stávající komunikaci Univerzitní, nevyžaduje

vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury. K nedostatku podkladů podle § 86 odst. 2 písm. c/ stavební úřad konstatoval, že účelová komunikace Univerzitní byla zřízena jako obslužná komunikace k bytovým domům, silniční úřad rozhodnutí o připojení na síť místních komunikací nevydával. Doprava v klidu pro navržený záměr je řešena výlučně v podzemním podlaží navrženého bytového domu a na vlastním pozemku stavby, kde nebylo řešeno parkování pro sousední obytný soubor, tudíž nedojde k úbytku parkovacích stání na pozemku sousedního bytového souboru. K záměru umístění stavby z hlediska provozu na pozemních komunikacích žadatel předložil platné závazné stanovisko silničního správního orgánu – odboru dopravních agend MHMP ze dne 22. 10. 2014, č. j. MHMP-1509820/2014/ODA-O4/Sv, a závazné koordinované stanovisko ÚMČ Praha 10 – odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje ze dne 5. 12. 2014, zn. P10-110618/2014.

11. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala v podstatě shodně jako v posléze podané žalobě.
12. Stavebník ve vyjádření ze dne 24. 6. 2016 poukázal na to, že část komunikace Univerzitní leží na pozemku Ministerstva vnitra a část na pozemku odvolatelů, poukázal na expertní posouzení, uvedl, že odvolatelé (tedy i žalobce) netvrdí, že komunikace je samostatnou věcí v jejich vlastnictví, naopak tvrdí, že je součástí pozemku a nabývací titul ke komunikaci nedokládají. Nelze postupovat podle § 3059 občanského zákoníku ve spojení s § 1087 tohoto zákona, a to ani v případě, že by komunikace byla samostatnou věcí, protože ustanovení § 1087 občanského zákoníku předpokládá stavbu zasahující jen malou částí na malou část cizího pozemku. Tak tomu v daném případě není, protože odvolatelé jsou vlastníky dvou třetin, Ministerstvo vnitra pak jedné třetiny. Podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona pak není vyžadován souhlas, nýbrž pouze stanovisko k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Odvolatelé své stanovisko v rámci územního řízení projeví v podobě námitek, i kdyby vydali samostatné stanovisko formulované výslovně s odkazem na § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, nelze předpokládat, že by jeho obsah byl odlišný od obsahu vyjádření, který byl v průběhu řízení předložen.
13. Ve spise je založen dokument označený jako „Expertní právní posouzení otázek právní existence a vlastnictví účelové pozemní komunikace“ ze dne 23. 6. 2016, které bylo zpracováno advokátní kanceláří INVICTA, advokátní kancelář s.r.o. Autor právního posouzení poukázal na rozdílnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 9. 2009 č. j. 5 Af 62/2008-59 a Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 11. 10. 2006 sp. zn. 39 Cdo 691/2005). Konstatoval, že Nejvyšší správní soud připustil i u účelových komunikací povinnost, že mohou být samostatnými věcmi v právním smyslu slova, Nejvyšší správní soud učinil závěr, že vlastník pozemku s účelovou komunikací je zároveň vlastníkem účelové komunikaci na něm, ta je pouhou součástí pozemku. V závěru konstatoval rozpornost soudní praxe, pokud jde o právní povahu účelové komunikace s tím, že v posuzovaném případě je však účelová komunikace dle zadání součástí pozemku, není samostatnou věcí v právním smyslu, tím pádem ani způsobitelným předmětem vlastnického práva. Jde o stavební zhodnocení pozemků, jejichž jsou jednotlivé příslušné části komunikace součástí, že část komunikace na jednom pozemku patří vlastníku tohoto pozemku, část komunikace ležící na druhém pozemku, náleží této další osobě. Dále uvedl, že k tomu, aby mohlo vzniknout vlastnictví jedné osoby, bylo by třeba, aby komunikace byla samostatnou věcí v občanskoprávním smyslu a tato jediná osoba by

nabyla vlastnické právo za předpokladu, že by to bylo v převodní smlouvě, týkající se převodu vlastnického práva výslovně zakotveno, že dochází i k převodu vlastnického práva ke komunikaci. Pokud by byla komunikace samostatnou věcí v občanskoprávním smyslu, pak by vlastníkem celé komunikaci byla další osoba, která komunikaci vybudovala.

14. Ve spise je založeno další doplnění vyjádření stavebníka ze dne 3. 10. 2016, jehož přílohou je kromě výše uvedeného expertního právního posouzení ze dne 23. 6. 2016 také stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 9. 2016 č. j. 27728/2016-82. Ministerstvo k dotazům stavebníka, zda lze dovodit výlučné vlastnictví jedné osoby k účelové komunikaci s odkazem na občanský zákoník, uvedlo, že mu odpověď na tuto otázku nepřísluší, přesto se přiklání k tomu, že výlučné vlastnictví jedné osoby s odkazem na právní úpravu přestavku v občanském zákoníku nelze dovodit. Dále se ministerstvo vyjádřilo k ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (toto ustanovení není předmětem námitek žalobce) a k ustanovení § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Ministerstvo dospělo k závěru, že žadatel žádosti o územní rozhodnutí připojí stanoviska vlastníka komunikace v té části, ve které dojde k fyzickému připojení, tedy pouze stanovisko jedné osoby, stanovisko druhé osoby (druhého spoluvlastníka) není třeba doložit. K dotazu na ustanovení § 86 odst. 2 písm. d) stavebního zákona ministerstvo uvedlo, že se v daném případě nejedná o vybudování ani úpravu stávající veřejné dopravní infrastruktury, jedná se pouze o připojení sousední nemovitosti zřízením sjezdu nebo najezdu, proto není třeba dokládat smlouvu podle uvedeného právního ustanovení.
15. Sdělením ze dne 14. 12. 2016 vyzval Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavebního řádu účastníky řízení k seznámení se s podklady rozhodnutí, když konstatoval, že byly doplněny podklady pro vydání rozhodnutí, a to vyjádřením stavebníka ze dne 20. 4. 2016 k odvolacím námitkám, včetně kopie katastrální mapy, doplnění vyjádření stavebníka k odvolacím námitkám včetně expertního právního posouzení otázky právní existence a vlastnictví účelové komunikace, doplnění vyjádření stavebníka ze dne 13. 10. 2016, včetně kopie dopisu Ministerstva pro místní rozvoj vyjadřujícího se k obecné rovině k otázkám napojení stavebního záměru na přístupnou účelovou komunikaci a výkres č. C.5.F „Přehled HPP ve funkční ploše OB-D“.
16. O odvolání žalobkyně a dalších účastníků řízení bylo žalovaným rozhodnuto tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru stavebního, ze dne 7. 12. 2015, č. j. P10-105904/2015, sp. zn. OST 135803/2014/Šk, se potvrzuje. V odůvodnění žalovaný konstatoval dosavadní průběh správního řízení a zabýval se námitkami, které byly v odvolání uplatněny. Pokud jde o připojení na komunikaci Univerzitní, konstatoval, že tato komunikace byla zkolaudována jako účelová komunikace s veřejným přístupem. Konstatoval, že v případech připojení na účelovou komunikaci nevydává silniční správní orgán rozhodnutí o povolení takového připojení, neboť to přichází v úvahu pouze v případech připojení na dálnici, silnici nebo místní komunikaci podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, obdobně to platí dle prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb. k uvedenému zákonu. Dále konstatoval, že předmětná účelová komunikace se nachází na pozemku č. parc. X, který je ve vlastnictví většího počtu soukromých osob, vlastníků bytových domů nacházejících se na tomto pozemku a částečně na pozemku č. parc. X, který je ve vlastnictví státu s právem hospodaření Ministerstva vnitra. Žalovaný poukázal na ust. § 7 zákona o pozemních komunikacích a omezení vlastníka účelové komunikace obecným užíváním účelové komunikace třetími osobami s tím, že obecné užívání svědčí každému uživateli komunikace bez ohledu na

vlastnictví. V daném případě k úpravě nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci podle zmíněného § 7 zákona o pozemních komunikacích nedošlo. Vlastník účelové komunikace je povinen strpět její obecné užívání a nebránit ostatním uživatelům účelové komunikace užívat ji obvyklým způsobem k obvyklému účelu. Dále konstatoval, že účelová komunikace není samostatnou věcí, ale je součástí pozemků, je tedy ve vlastnictví vlastníků obou uvedených pozemků. K tomuto výkladu se přiklání i Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém sdělení ze dne 29. 9. 2016, č. j. 27728/2016-82. Dále uvedl, že napojení stavebního záměru na komunikaci probíhá výlučně na části komunikace na pozemku č. parc. X, který je ve vlastnictví České republiky – Ministerstva vnitra, které s umístěním předmětné stavby bytového domu souhlasí. Vzhledem k tomu, že stavební záměr bude na tuto komunikaci připojen sjezdem nebo nájezdem, měl žadatel k žádosti o územní rozhodnutí připojit stanoviska vlastníka komunikace Univerzitní, ovšem pouze v té její části, ve které dojde k fyzickému připojení, tj. pouze stanoviska Ministerstva vnitra. Tento názor, i když v obecné rovině, vyslovilo i Ministerstvo pro místní rozvoj ve zmíněném sdělení ze dne 29. 9. 2016. Doložení smlouvy podle § 86 odst. 1 písm. d/ stavebního zákona nebyl žadatel povinen k žádosti dokládat, protože v daném případě nejde o vybudování ani o úpravu stávající veřejné dopravní infrastruktury, jedná se pouze o připojení sousední nemovitosti zřízením sjezdu nebo nájezdu.

17. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.
18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda žalobkyni přísluší žalobní legitimace, po posouzení věci dospěl k závěru, že žalobní aktivní legitimace žalobkyni svědčí. Je zřejmé, že žalobkyně byla účastníkem správního řízení, které bylo vedeno před správními orgány, svou žalobní legitimaci pak opírá o tvrzení o tom, že je dotčena z titulu spoluvlastnictví pozemku, na kterém se nachází účelová komunikace, ve vztahu k níž tvrdí porušení zákona. Toto vlastnické právo zakládá i aktivní legitimaci žalobkyně.
20. Je vhodné předeslat, že v této věci není sporu o tom, že předmětná účelová komunikace Univerzitní je veřejnou účelovou komunikací, tedy účelovou komunikací, kterou je oprávněn užívat nejen její vlastník, ale i další osoby, komunikací, kterou může užívat každý bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým je určena. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 As 188/2019-18, soudní judikatura opakovaně dospěla k závěru: „že veřejně přístupnou účelovou komunikaci může veřejnost obecně využívat, a to i bez výslovného povolení jejího vlastníka uděleného pro jednotlivé uživatele komunikace“, přičemž Nejvyšší správní soud odkázal na řadu rozhodnutí jak Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011, sp. zn. 2020 Cdo 1409/2009, či rozhodnutí ze dne 12. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3505/2018), tak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013-49, či ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003-64) či na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II ÚS 268/06.
21. V daném případě není spornou ani otázka, že veřejná účelová komunikace Univerzitní se nachází na dvou pozemcích v katastrálním území Malešice, a to na pozemku č. parc. X,

který je ve spoluvlastnictví vlastníků bytových jednotek, mezi nimiž je i žalobkyně, a na pozemku parc. č. X, který byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí ve vlastnictví České republiky se správou Ministerstva vnitra. Není sporu ani o tom, že Ministerstvo vnitra dalo souhlas s napojením stavebního záměru na komunikaci Univerzitní.

22. Žalobkyně namítala porušení ust. § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona žadatel o vydání územního rozhodnutí k žádosti připojí stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem.
23. Z uvedeného ustanovení vyplývá potřeba žadatele o vydání územního rozhodnutí doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní infrastruktury. Bylo nutno zabývat se otázkou, kdo je v daném případě vlastníkem účelové komunikace Univerzitní, když je zřejmé, že stanovisko podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona vydává vlastník veřejné dopravní infrastruktury, v daném případě vlastník účelové komunikace (§ 2 odst.1k, bod 1 stavebního zákona).
24. Pro zodpovězení otázky vlastnictví předmětné účelové komunikace je nutno vyřešit otázku, zda stavba účelové komunikace je součástí pozemku nebo zda jde o samostatnou věc v právním smyslu slova. Pokud by účelová komunikace Univerzitní byla součástí pozemků, na kterých se nachází, pak by vlastníci, respektive spoluvlastníci, těchto pozemků byli i vlastníky této komunikace. Pokud by však stavba účelové komunikace Univerzitní byla samostatnou věcí, nebylo by možno vyloučit závěr o tom, že vlastník této komunikace je odlišným subjektem od vlastníků pozemků, na kterých se tato komunikace nachází.
25. V této věci správní orgány dospěly k závěru, že účelová komunikace je součástí pozemků, tedy je ve vlastnictví vlastníků pozemků a není tedy samostatnou věcí. Dále uvedly, že napojení stavebního záměru na předmětnou komunikaci probíhá k výlučně na té části komunikace, která se nachází na pozemku č. parc. X, který je ve vlastnictví České republiky, a postačí souhlas s umístěním předmětné stavby bytového domu ze strany Ministerstva vnitra. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný vycházel zejména ze stanoviska, které vyjádřilo Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém sdělení z 29. 9. 2016, č. j. 27728/2016-82.
26. Z obsahu spisového materiálu, ani odůvodnění jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí, však nevyplývá, že by se správní orgány zabývaly konkrétními okolnostmi stavby předmětné účelové komunikace Univerzitní. Takové konkrétní posouzení však je dle názoru soudu nezbytné k zodpovězení otázky, zda účelová komunikace je součástí pozemku nebo zda jde o samostatnou věc. Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 3. 2015, sp. zn. I ÚS 3143/13, k otázce, kdy je určitým způsobem stavebně zpracovaný povrch pozemku samostatnou stavbou a kdy nikoliv, uvedl, že klíčovou roli sehrávají konkrétní okolnosti případu, které jsou relevantním ukazatelem pro přijetí odůvodněného závěru o tom, zda konkrétní výsledek stavební činnosti je či není samostatným předmětem občanskoprávních vztahů (stavbou ve smyslu občanského práva). Uvedl, že v některých případech není umělá úprava povrchu pozemku takového stavebního rázu, aby ji bylo možné pokládat za samostatnou věc z hlediska soukromého práva. Nezbytností je však posuzovat každou právní věc individuálně. Mohou nastat hraniční případy, které bude nutno řešit podle jednotlivých okolností vždy řádně odůvodněnou úvahou o charakteru sporné věci, respektive stavební úpravy, tedy zda půjde již o stavbu jako samostatný předmět

občanskoprávních vztahů nebo jen o určitým způsobem zpracovaný pozemek. Uvedené rozhodnutí Ústavního soudu se sice zabývalo otázkou vzletové a přistávací dráhy, uvedený právní názor o nezbytnosti posouzení konkrétních okolností lze však dle názoru soudu vztáhnout na veškeré stavebně zpracované povrchy pozemků.

27. Jak již bylo uvedeno, posouzení konkrétních okolností dané účelové komunikace z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé. Není to zřejmé ani ze stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 9. 2016, č. j. 27728/2016-82 ani z Expertního právního posouzení otázek právní existence a vlastnictví účelové pozemní komunikace“ ze dne 23. 6. 2016, které bylo zpracováno advokátní kanceláří INVICTA, advokátní kancelář s.r.o.
28. Soud je si vědom ne zcela jednotné judikatury Nejvyššího soudu ve vztahu ke stavebně zpracovaným povrchům, ať již jde o místní komunikace, parkoviště, chodníky. Ve vztahu k účelové komunikaci výslovně zaujal právní názor Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 22 Cdo 766/2011, ve kterém konstatoval, že setrvává na své dosavadní judikatuře, podle které účelové komunikace jsou druhem pozemku a představují určité ztvárnění či zpracování jeho povrchu. Nemohou být současně pozemkem a současně stavbou ve smyslu občanskoprávním jako dvě rozdílné věci, které by mohly mít rozdílný právní režim. V uvedeném rozhodnutí se Nejvyšší soud vypořádal i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. 5 As 62/2008, ve kterém Nejvyšší správní soud naopak zdůraznil nutnost posouzení konkrétních okolností té které věci.
29. Současně však nelze přehlédnout ani rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 28 Cdo 2155/2012, který se rovněž zabýval účelovou komunikací a který učinil závěr o tom, že není vyloučeno, aby účelová komunikace byla samostatnou věcí. Nejvyšší soud obdobně jako Ústavní soud ve výše uvedeném rozhodnutí zdůraznil potřebu přihlídnout ke všem okolnostem věci a posoudit, zda došlo pouze k určitému zpevnění či ztvárnění pozemku či nikoliv.
30. Na uvedeném závěru nic nemění ani novela zákona o pozemních komunikacích, která byla provedena zákonem č. 268/2015 Sb. V ust. § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se uvádí, že „*Stavba dálnice, silnice a místní komunikace není součástí pozemku*“. Z tohoto ustanovení vyplývá pouze to, že charakter účelové komunikace není upraven. Nelze z ní a contrario dovodit, že účelová komunikace je vždy součástí pozemku, aniž by byly zohledněny konkrétní skutečnosti té které věci.
31. Nutnost zohlednit konkrétní okolnosti případu i po novele zákona o pozemních komunikacích, provedené zákonem č. 268/2015 Sb., vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 4330/2017, ve kterém Nejvyšší soud konstatoval nutnost zvážit, zdali ztvárnění pozemků je provedeno takovým způsobem, že nelze hovořit toliko o prosté úpravě povrchu, nýbrž o jeho zásadní změně, což povede k závěru o samostatné stavbě. K ust. § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích Nejvyšší soud uvedl, že ze znění, podle kterého „stavba dálnice, silnice a místní komunikace není součástí pozemku“ je nutno ve spojení s § 498 odst. 1 občanského zákoníku na právní režim uvedených komunikací nahlížet optikou samostatných věcí v právním smyslu tehdy, jde-li o stavby, a to stavby mající charakter samostatných věcí v právním smyslu. Současně zdůraznil, že významným hlediskem je zjištění, zda lze vymezit, kde končí pozemek a kde začíná stavba. Pokud takové vymezení není možné, půjde zpravidla o součást pozemku. O

stavbu jako nemovitost se nemůže jednat v případě výsledku stavebních prací, který není vymežitelný vzhledem k pozemku, na kterém stojí.

32. Obdobně Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 3259/2018 konstatoval, že na samotném vymezení pojmu „stavba“ jako předmětu občanskoprávních vztahů nic nezměnila ani novela § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích provedená zákonem č. 268/2015 Sb., ani zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který pojem „stavba“, pokud je i nadále samostatnou věcí, nijak nevymazuje. Proto lze i nadále vycházet z dosavadní judikatury pojmu „stavba“ v občanském zákoníku č. 40/1964 Sb.
33. Městský soud je si vědom toho, že posléze uvedené rozsudky Nejvyššího soudu (sp. zn. 22 Cdo 4330/2017 a sp. zn. 22 Cdo 3259/2018) byly vydány až poté, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, nicméně považoval za potřebné na ně poukázat jako na doklady vyvíjející se judikatury, zdůrazňující potřebu přihlídnout ke všem okolnostem věci (obdobně nutnost hodnotit konkrétní okolnosti vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 22 Cdo 818/2019).
34. Lze shrnout, že posouzení charakteru účelové komunikace a konkrétních skutečností jejího zhotovení je nutné pro zodpovězení otázky, zda jde o součást pozemku nebo zda jde o samostatnou stavbu a od toho zjištění se odvíjející zodpovězení otázky, kdo je vlastníkem účelové komunikace.
35. Soud shledal důvodnou námitku, v níž žalobkyně poukazovala na to, že stanovisko podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona nebylo vyžadováno po spoluvlastnících pozemku č. parc. X. I kdyby bylo zjištěno, že předmětná účelová komunikace je součástí pozemků a je tudíž ve vlastnictví (spolu)vlastníků pozemků, soud se neztotožňuje se závěrem, že postačí stanovisko toho subjektu, na jehož straně dochází k napojení stavebního záměru na účelovou komunikaci (zde napojení k pozemku č. parc. X ve vlastnictví České republiky). I v situaci, kdy by účelová komunikace byla součástí pozemku, a tudíž by byla ve spoluvlastnictví jak vlastníků pozemku č. parc. X, tak pozemku č. parc. X, jde pořád o jednu účelovou komunikaci, která má několik spoluvlastníků, proto je třeba, aby stanovisko podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona bylo vyžádáno od všech spoluvlastníků této účelové komunikace. Ze spisového materiálu vyplývá, že stanovisko (souhlas) vydalo pouze Ministerstvo vnitra jako orgán zastupující Českou republiku z titulu vlastnictví pozemku č. parc. X.
36. V této souvislosti považuje soud za potřebné poukázat na to, že podle uvedeného ust. § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona nejde o stanovisko k otázce užívání účelové komunikace dalšími subjekty, stanovisko se může týkat pouze otázky možnosti a způsobu napojení nebo podmínek dotčených ochranných a bezpečnostních pásem.
37. Pokud žalobkyně namítala porušení ustanovení § 26 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, je nutno konstatovat, že uvedené nařízení nebylo v této věci aplikováno, když z přechodných ustanovení vyplývá, že správní orgány postupovaly podle předcházející právní úpravy, tedy podle nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy. Proto se soud otázkou tvrzeného porušení ustanovení, které nebylo aplikováno, nezabýval.
38. Žalobkyně dále namítala účelové navýšení okolního terénu okolo stavby o 3,95 m, což je v rozporu s charakterem okolní zástavby a tím i v rozporu s platnými právními předpisy. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, žalobkyně neuvádí, v čem shledává rozpor s platnými právními předpisy. Ze spisového materiálu vyplývá, že navýšení okolního

terénu okolo stavby je i u dalších bytových domů, které byly již dokončeny (žalobkyně to uváděla sama v podaném odvolání), nelze tedy ve stejné obecné poloze, v jaké námitka byla uplatněna, dospět k závěru, že tato skutečnost je v rozporu s charakterem okolní zástavby.

39. Pokud jde o výškový rozdíl mezi existujícími stavbami a uvažovanou stavbou, tato námitka nebyla v odvolání uplatněna, proto se jí žalovaný nezabýval. Z uplatnění námitek v žalobě není patrné, od jaké nadmořské výšky dovozuje žalobkyně výši jejího bytového domu, když z příloh, které žalobkyně přiložila, tato skutečnost není patrná. Z těchto dokladů je patrná výška stavebního záměru, není z nich zřejmá výška bytového domu žalobkyně. Soud se proto touto otázkou nemohl konkrétně zabývat, když na druhou stranu nelze nepřihlídnout k tvrzení osoby zúčastněné na řízení, která poukazuje na výkres č. 23 - Řezopohledy územím, kde jsou výškové rozdíly 2,48 m a 1,02 m. a nikoli cca 7 metrů, jak zcela obecně tvrdí žalobkyně.
40. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu z části důvodnou, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s.). Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 12. 2015.
41. Je vhodné podotknout, že proti napadenému rozhodnutí byla podána žaloba jiným žalobcem (věc byla projednávána pod sp. zn. 11 A 98/2014), žalobou napadené rozhodnutí soud též den, tedy dne 12. 5. 2020, zrušil při ústním jednání k této žalobě jiného účastníka řízení, které bezprostředně předcházelo projednání žaloby žalobkyně v této věci. Vzhledem k tomu, že při tomto jednání byl rozsudek pouze ústně vyhlášen, nenabyl tedy právní moci, nic nebránilo soudu v tom, aby rozhodl i v této věci o zrušení napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud uvádí, že vzhledem k tomu, že byly ve věci vedené pod sp. zn. 11 A 98/20177 uplatněny rozdílné námitky proti napadenému rozhodnutí (překrývaly se pouze v tvrzení o porušení ustanovení § 82 odst. 2 písm. c) stavebního zákona), neshledal soud důvody pro spojení věci podle § 39 odst. 1 s. ř. s.
42. Pokud osoba zúčastněná na řízení poukazovala na to, že žalobkyně argumentuje v žalobě odlišně od správního řízení, je nutno konstatovat, že soudní řízení je zcela samostatné a není vyloučeno uplatnění jiných či nových námitek oproti námitkám, které byly uplatněny ve správním řízení. K odkazu na skutečnost, že ve věci bylo již v roce 2017 vydáno pravomocné stavební povolení a stavba byla zahájena, nutno uvést, že tato skutečnost nebrání soudu v tom, aby se zabýval důvodností podané žaloby.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují odměnu za právní zastoupení za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí, podání žaloby, účast u jednání) a 3x režijní paušál po 300 Kč. Celkem odměna za zastupování představuje částku 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, byla tato částka zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 2 142 Kč. Celkem tedy odměna za zastoupení činí částku 12 342 Kč. Náklady řízení dále představují soudní poplatek, který žalobkyně zaplatila ve výši 3 000 Kč.
44. Pro úplnost soud uvádí, že osoba zúčastněná na řízení neuplatnila právo na náhradu nákladů řízení, proto soud o tom nerozhodl samostatným výrokem. Je vhodné poukázat na ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož přichází přiznání práva na náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení pouze v případech, kdy je této osobě soudem uložena nějaká

povinnost. Tato podmínka v daném případě nebyla splněna, neboť osoba zúčastněná na řízení využívala svých práv, žádné povinnosti jí soudem uloženy nebyly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu